

19. neděle v mezidobí A

Vzmužte se!

To jsem já, nebojte se! (Mt 14,27)

První čtení

1. Královská 19,9a.11-13a

Když přišel Eliáš (k Boží hoře Chorebu), přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: "Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!" Hospodin přecházel: prudký a silný vichr, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve vichru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

Druhé čtení

Římanům 9,1-5

(Bratři a sestry!) Mluvím pravdu – vždyť jsem Kristův – nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvícené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny. Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus – Bůh, který je nade všechno, buď velebený navěky! Amen.

Evangelium

Matouš 14,22-33

Když Ježíš nasýtil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčel po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: "Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!" Petr mu odpověděl: "Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať

přijdu k tobě po vodě." A on řekl: "Pojd'!" Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: "Pane, zachraň mě!" Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: "Malověrný, proč jsi pochyboval?" Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: "Jsi opravdu Boží Syn."

K zamyšlení

To, co spojuje tři dnešní čtení, je otázka po Boží podstatě: kdo je Bůh, kde a jakým způsobem je přítomen v našem životě?

Čtení nás učí: Bůh nezapadá do úzkých představ našeho myšlení; Bůh se vymaňuje každé a to i odborné definici. Zůstává vždy nevysvětlitelným, nepochopitelným, jiným. Tohoto Boha nemůžeme najít v bouřce, zemětřesení nebo v ohni, ale neočekávaně, překvapivě v "šelestění", vyjádřeno doslovně v "v hlase jemného mlčení". Tváří tvář hluku, který Boha doprovází, jsme pozváni zaostřit naše smysly a vycítit tak jeho tajemství a jeho blízkost v tichu a v mlčení.

Zatímco v prvním čtení je řeč o Bohu, který tímto "hlasem jemného mlčení" hovoří k nám, vypráví evangelium o Bohu, který připouští bouřky na nepokojném moři našeho života, dokonce nás vyvádí z ochranné loďky, abychom byli schopní růst.

My lidé jsme si vědomi mnoha strachů – strach z konfliktu, z nepochopení, ze selhání, ze ztráty svobody, ze stárnutí... Zkušenosti bezsmyslnosti jako je zoufalství, frustrace, resignace... otrásají naší vírou a naší důvěrou. Také v Bibli přichází strach v mnoha podobách. Protože jsou součástí našeho života, patří do základních zkušeností každého člověka. Dnešní čtení o bouřce na jezeře a o záchraně Petra chce upevnit naši důvěru a naši víru, že každý strach se dá překonat při střetnutí s Kristem, který nám vychází v ústřety. Je to samotný Bůh, který umí ukončit každou těžkou situaci. Nevím, kolik kroků musíme učinit mimo loďku za bouře po vodě, než podáme Bohu nataženou ruku. Můžeme však postavit důvěru na tom, že Ježíš nás nenechá utopit se, i když budeme mít pocit, že je s námi konec. Nestyd'me se za naše zkušenosti strachu, chraňme se toho, abychom se strach druhých snažili příliš rychle odbýt. Posilněme sebe i druhé více radostným poselstvím, že Bůh je ten, který jde s námi do každého strachu a nouze, do každého utrpení tak, jak to On jako Bůh, který vnímá napříč dějinami, učinil Ježíšovi na Olivové hoře a na kříži. Pak i my budeme schopní překonat obavy a úzkosti a pomáhat i druhým v jejich těžkostech.

V dnešním evangeliu se jedná o zoufalství a víru, důvěru a selhání, odvahu a poslušnost a přesto být držený... Všechny tyto zkušenosti leží těsně vedle sebe. Ne svévolně, ale teprve na Ježíšův příkaz se Petr odhodlá vykročit z loďky. A Ježíš neutiší bouřku, když Petr z loďky vystupuje, aby Petr mohl růst ve svých (ne-)možnostech. Víra vyžaduje "opuštění starých jistot a odvrácení se od zaběhnutých úhlů pohledu a způsobu jednání" (katolický katechismus pro dospělé), aby se náš základ život posilnil. Kdo je Bůh, kde a jakým způsobem je přítomen v našich životech? Tak zněla na začátku položená otázka. Jednou z možných odpovědí může být: Bůh je (také) ten, který nás uprostřed naší životní bouřky plné strachu a těžkostí zve, abychom mu podali ruku a důvěřovali tak síle "hlasu jemného mlčení".